

šču sedi coprnica, ki mi je hotela izpraskati oči. Za vrati čuva birič, ki me je hotel prijeti. Na dvorišču je rabelj, ki me je udaril s sekiro po kolenih, sodnik pa je klical s strašnim glasom: »Kar daj ga! Kar daj ga!«

Nikdar več se niso vrnili roparji v hišo. Štirje prijatelji-godci pa so živeli v lepi slogi in brez skrbi še dolga leta le-tam.

(Prosto po: Die vier Bremer Musikanten.)

J. E. Bogomil:

Deset vprašanj.

4. Kaj najrajši jeste in pijete?

V duhu vas kar slišim, kako naštevate raznovrstne jedi: dobre, boljše in še najboljše. In prav tako raznovrstne pijače. Vse »Angelčkove« predale bi lahko napolnili z vašimi naštevanji. Vam bi pa usta kar sama lezla narazen, in v očeh bi se vam bliskalo od samega hrepenenja po bogato obloženih mizah.

Kaj torej najrajši jeste?

Okus je različen. Kar ima Peter rad, za to Janezek ne mara. In Minka hvali to, kar graja Ivanka. Mnogim so všeč le sladka jedila, pa sanjajo o piškotih, o tortah, poticah in kakor je še takih dobrot. Poznamo pa spet take, ki jim sladka jedila niso nič po godu. In spet poznamo take, ki jim je meso nad vse ljuba jed. Pa bodo prišli spet drugi in rekli: »Kaj to! Močnate jedi so nekaj vredne. Štruklji in cmoki, žganci in kaša: to odtehta vse druge jedi.«

S sadjem pa menda niste nikjer skregani? Pa vendar ima vsak sadež svoj čas. Kako mikavne so v zgodnji spomladi češnje in jagode! V poletju pa zgodnje hruške in češplje in slive! Pozimi imajo pa glavno besedo jabolka in pozne hruške.

Kruh ima svojo veljavo skozi leto in dan. Kako pridno ga meljete! In kako poželjivo gleda vaše oko,

če vam doma pravijo: »Kruhek spi.« Glejte pa, da ga boste tudi čedno jedli! Ne da bi drobtine ležale okrog in okrog vas.

Spet druga jedila so taka, da jih imamo radi le ob gotovem času. Hladna jedila so primerna v poletni vročini, pozimi bi nas pa že naprej stresal mraz, če bi nam prinesli na mizo vso premrlo salato. Klobase so veselje zimskih dni, zlasti krvave in jetrne; v poletju bi se pa prehitro pokvarile — zato niso dobre.

Ob večjih praznikih pa radi vidimo, da pridejo na mizo najbolj izbrana jedila. Prav! Naj se tudi pri žlici pozna, da so prazniki nekaj imenitnega. In bel kruh ob praznikih, medtem ko natepamo med letom črnega: tudi to po svoje povzdiguje praznike. Krofi za pustni večer in flancati na semanji dan in kolač o veliki noči kakor tudi pleče: vse to mora biti, in če bi tega ne bilo, kako bi se vi na same svete praznike grdo držali!

Oh jej! Mislimo, da smo se že nekaterim zamerili! Prosimo odpuščanja. Kdaj bo prišel na vrsto ta preljubi kofetek? Saj vemo, da vas več kot polovica ne more živeti brez njega. Kofetek, pa malo (precej?) cukerkca, pa še malo smetanice povrhu in kos belega kruha zraven: oh, če ni to pol življenja?

Kofetek je pa že tudi malo pijača. So pa še druge pijače.

Z vodo bi začeli, pa ne vemo, če bo vsem prav? Toda kar zadovoljni bodimo, da jo imamo! Kozarec hladne studenčnice je kakor blagoslov božji za žejno grlo. O, pa vam privoščimo tudi skodelico sladkega mleka, če vam je bolj všeč; tudi kislega vam Bog blagoslovi, če ga hočete podrobiti. Pokalica, malinovec in razni sadni sokovi vam tudi ugajajo? Prav! Nič nimamo zoper to.

Kaj pa opojne pijače? Žganje, vino, pivo in druge take brozge? Morebiti že tudi koga izmed vas begajo? Kdo ve, če nima že kdo izmed vas v dnu srca skritega hrepenenja po tem, da bi bil vsaj enkrat pijan? O, to bi bilo grdo! Bog vas obvari! Najbolj bo prav, če ste z opojnimi pijačami za vse življenje skregani.

Tudi, če vam jih ponujajo ali vas celo silijo z njimi, jih odklonite vljudno: »To ni zame!« Videli boste, kako bo vélike sram, da ste vi bolj pametni kot oni.

Želimo vam, da bi dolgo časa zdravi jedli vse tiste jedi, ki so vam najbolj všeč, in da bi zdravi pili samo zdrave pijače. Zato vam pa na vso moč priporočamo ljubo zmernost v jedi in pijači. Ne preveč jesti in ne preveč piti! Tudi ne naprej in naprej samo za eno in isto jed prositi! Jedila naj se primerno vrsté, pa bo najbolj prav. In pa vsako jed dobro prežvečite! Ne radi dobrote kar v kosih požirati! Naj pride tudi želodec do svojih pravic, da bo lahko prebavljaj.

Vsem milim naročnikom in naročnicam in prijateljicam in prijateljem Angelčkovim: »Dober tek!«

Jan. Langerholz:

Medved.

Stanka je že nekaj čula o medvedih. Veliki so menda, kosmati tudi, pa kremplje imajo na nogah in ostre zobe v gobcu. Pozimi niso skoro nič nevarni, ker spe; poleti bi pa medveda Stanka nerada srečala v gozdu. Kaj, ko bi jo raztrgal in pohrustal? Kdo bi potem mami nagajal, kdo bi Tončka dražil?

Stanka je imela tudi bratca Vinka. Vinko je bil pa že kos učenjaka: bil je namreč v prvi šoli v Ljubljani. V šolo je hodil, pa na sprehod je tudi včasih šel, in vkljub učenjaku, ki se je že skrival v njegovi koži, je bilo v njem le še toliko otroka, da se je rad ustavljal pred tistimi izložbami, kjer so prodajali igrače.

O Vseh svetih je bil doma, pa je Stanki pravil, kakšne igrače so naprodaj v Ljubljani. Tiste dni se je Stanki vnela želja po medvedu. Da, tak medved, tak bi pa bil zanjo! Ravno tak kakor živ, samo malo manjši! Če bi ga malo pritisnila, bi pa kar zapel... To bi bil medved, ki bi pel! Živ medved gode, ljubljanski bi pa pel!